

en gammel Sætning: beneficia non obtruduntur. Imidlertid kan jeg dog ikke skønne rettere, end at Regjeringerne i alle Lande trænge til Decharge for Statsregnskabet, og at Regjeringen ogsaa hos os ibligere har trængt dertil, da saadan er bleven given. Spørgsmaalet er formeentlig kun, af hvem den kan gives, og det er da ganske klart, at den ikke eensidigt kan gives af Hans Majestæt Kongen, da han ikke har Skattebevillingsretten. Jeg troer altsaa, at de Tvivl, der kunne reises mod Rigsdagens Ret til at meddele Decharge paa Statsregnskabet, ikke kunne lide nogensomhelst anden Indskrænkning end af Hensyn til, om det muligen kunde træde Hans Majestæts Prærogativer for nær, og Intet er vistnok fjernere fra Udvalgets Tanke end i denne Henseende endogsaa blot at paadrage sig det mindste Skin. Det er ikke praktisk, men logisk tænkeligt, at Hans Majestæt vilde reise Spørgsmaal mod sine egne Ministre for de Udgifter, de havde gjort, uagtet de naturlige Bærger for Skatteyderne, nemlig Rigsdagen, ikke dertil fandt Anledning; men denne Mulighed er da ogsaa i allerfuldeste Grad berettiget, naar Rigsdagen kun meddeleer denne Decharge i Anerkjendelsen af Regnskabet's Rigtighed, for sit Bedkommende. Jeg skal ikke, da den ærede Finantsminister ikke har lagt nogen Bægt derpaa, vidtløstigt indlade mig paa det, forøvrigt i Betænkningen udførligt behandlede Spørgsmaal om, hvorvidt en Tillægsbevillingslov kan give Lovhjemmel. Det er mig aldeles klart, at Udgifter, der ere afholdte udenfor Finantsloven, ere og i al Evighed maae være afholdte udenfor Finantsloven, og at ingensomhelst Form bagefter kan give dem Lovhjemmel. Der kan bagefter af rette Bedkommende tages Beslutning, som hæver saadanne Overstridelsers retlige Følger; men deres Charakter, som allerede fuldstændigt begaaede Overstridelser, kan ikke hæves, og dette Spørgsmaal om Indemnitetslov og Decharge staaer altsaa paa eet og det samme Standpunkt. Der opstilles ikke det Spørgsmaal, om man vil give sit Samtykke til, at visse Udgifter afholdes eller ikke, men om man, efterat en Udgift er afholdt uden Hjemmel, derfor vil drage Nogen til Ansvar eller ikke. Forøvrigt er det

faa langt fra, at Udvalget har meent, at en saadan Indemnitetslov kun burde bruges i ganske exceptionelle Tilfælde, at tværtimod paa det af Finantsministeren paapegede Sted sættes som et „enten“ ligeoverfor et „eller“, at det bliver regjeringsmæssig Praxis hos os, at fremlægge samtidigt med Regnskabet en samtlige Overstridelser omfattende Lov, og i Indledningen gjøres der opmærksom paa, at det i mange Henseender, og navnlig med Hensyn til at give Rigsdagens Control Leilighed til i bestemt Tid at gjøre sig gjældende, har Meget for sig, medens jeg paa den anden Side ikke har lagt Dølgmaal paa, at man derved stundom kan komme til at afgjøre Spørgsmaal, uden at have eller ved saa stor en Mængde af ueensartede Sager i den korte Tid, hvortil Rigsdagen kan have saadanne til Behandling, at kunne tilvejebringe saadanne fuldstændige Oplysninger, som det vilde være muligt, dersom Revisionen havde et heelt Aar til det at tilvejebringe dem, og det maatte derfor være forbeholdt i enkelte tvivlsomme Tilfælde at udskyde Afgjørelsen, til den endelige Decharge kom. Men, naar begge Dele stilles ligeoverfor hinanden, forekommer det mig i alt Fald, at Fordelen ved en saadan vil være langt overveiende for den Praxis, som det lader til den ærede Finantsminister vilde føre os ind paa, og jeg kan kun ansee det for et Fremstridt. Hvad det egentlige Spørgsmaal angaaer, som den ærede Finantsminister til Slutning berørte, Spørgsmaalet om, hvorvidt Revisionen og Decisionen af de Regnskaber, der sluttede sig til de Finantslove, som engang ere vedtagne af Rigsdagen, skulle forblive under samme, da skal jeg heller ikke foregribe den mulige Ordning af Sagerne, men kun bemærke to Ting, at der ved Siden deraf er med velsberaadt Hu sagt, at de kun med dens udtrykkelige Samtykke kunne undrages samme, og paa en Tid, da saa mange af vore constitutionelle Rettigheder ogsaa med vort Samtykke bestinde sig i en Tilstand af Tøbrud, har jeg ikke fundet det upassende at minde om Noget, hvortil Rigsdagens lovlige Hjemmel er aldeles utvivlsom. Naar der dernæst er henvist til Rigsdagens udtrykkelige Samtykke, kan jeg for Resten for mit personlige Bedkommende afgive